1.

Алекс.
Натисках копчетата на клавиатурата бързо, за да приключа с днешната работа. Утре денят ми ще е също толкова натоварен, затова не мога да си позволя да отложа работата си.
Часът е пет без петнайсет. Трябваше до пет да съм готова, за да имам време да върна книгите си.
Приключих с въвеждането на данните в компютъра и се заех да поставя печат на всичките листи с които да сложа край на работния ден. Взех печата и по най-бързия начин бих печат на всички листи. Погледна към монитора където изписваше архивирано. Натиснах ентера и с това приключих. Облегнах се и силно издишах. Бегло погледнах стрелките. Имаше пет минути до пет. Браво на мен!
Дръпнах ластика и спуснах косата си. Изключих компютъра и изгасих всички уреди свързани с него. Свалих бялата престилка и я сложих на закачалката. Взех сакото си иго метнах на гърба си. Огледах се запоследно и излязох от кабинета си.
Токчетата ми отекнаха в коридора. Минах бързо по него и излязох през главния вход на клиниката. Отключих ситроена си и се плъзнах вътре. С бързи и ловки движения напуснах служебния паркинг и потеглих към библиотеката.

-Здравейте! - поздравих и извадих книгите от чантата си. Жената зад бюрото ги взе и се зае да ги отбележи като върнати.
Огледах рафтовете и погледът ми попадна на една нова книга.
"Осмели се да повярваш в себе си. Огледах я и казах:
-Ще взема тази!
-Добре! -каза домакинката. -Друга ще взимате ли?
-Не! Напоследък съм доста заета!
Тя записа книгата и мия подаде. Бутнах я в чантата и тръгнах.

Вече карах по-спокойно. Паркирах колата и се качих по стълбите. Живеех на третия етаж и често се качвах по стълбите вместо с

асансьора. Спрях пред вратата на апартамента и бръкнах в чантата за ключовете. Нямаше ги! Бръкнах в джобовете на сакото, на панталона, но и там ги нямаше.
Изсипах съдържанието на чантата.
-О, не! Загубила съм ги! По дяволите! Сигурно съм ги изтървала в библиотеката!
Асансьора спря и вратата се отвори. Излезе млад и симпатичен мъж, който държеше моите ключове в ръката си. Подаде ми ги, а аз ги взех с усмивка.
-Много ви благодаря, господине! Задължена съм ви!
Той не каза нищо, върна се в асансьора и той тръгна надолу.
-Странен човек!
Обърнах се и отключих вратата. В главата ми се завъртяха куп въпроси. Кой бе той? Откъде знае адреса ми? И как е разбрал, че ключовете са мои? Ако е видял, че ги изтървам,защо не ми е извикал? Защо ме е проследил?Ами ако е крадец, или по-лошо... убиец. Настръхнах. Пропъдих мислите за непознатия мъж. Скоро всичко си бе по старому.
....
Седмица по-късно...
Днес ми бяха звъннали от военната болница, за да поема случая на един мъж опитал се да направи бомба.Тези симптоми сигнализират за остро психично разстройство, което изисква бърза намеса. Трябваше ми книга за психотропните функции на мозъка. В интернет инфото за тези неща е кратко и не мога да добия представа какъв е спектъра на заболяването. Наложи се да звънна на колежката ми и да пращам пациентите си при нея. Тя се съгласи без проблем и аз можех да отида.

След минути вече бях там. Потърсих книга с подобно заглавие, но не намерих. Случайно забелязах мъжа, донесъл ми ключовете. Той работеше тук. Подреждаше книгите. Отидох при него и помолих:
-Извинете, ще може ли да ми покажете къде са медицинските справочници?
Той дори не се обърна.
-Елате с мен! - каза ми домакинката. -Ето там са!
Посочи ми крайната колона и аз отидох. След кратко ровене намерих търсената книга. Погледът ми попадна на младежа. Гледаше ме и се усмихваше. Прекрасна усмивка и равни бели

зъби!
Трябва да тръгвам.
-Намерихте ли търсеното?
-Да! А може ли да ви попитам за мъжа, който работи тук?
-За Мартин? Какво за него?
-Той защо не говори?
-Глухоням е!
Вцепених се. Глухоням! Това обяснява защо не каза нищо. Не ме е чул! Изпълних се с умиление към този красавец.Какво ли го е докарало до тук?
Хей, започнах нова книга!Написах я на тетрадка и се разви чудесно, затова реших да я споделя! Очаквам мнението ви!

2.

Мартин:
От близо месец работя в тази библиотека и вече се чувствам много по-добре. Мисълта, че сам си изкарвам прехраната ме кара да се чувствам горд със себе си.Успявам да се изморя и вечер спя спокойно. Няма ги кошмарите от катастрофата,в която загина сестра ми. Всичко е различно!
Един късен следобед на бегом дойде младо момиче. Тъкмо бях измил пода и тя го направи в стъпки. Личеше си, че бързаше. Толкова бързаше, че изпусна ключовете на земята. Исках да ги взема и да й ги дам, но се срамувах от звуците, които издавах докато се мъчех да говоря. В училище ме спукваха от подигравки и затова предпочитах да мълча.
Взех ключовете и ги оставих на бюрото на домакинката и се заех да бърша. Дамата си тръгна, а ключовете останаха на бюрото. О, не! Оставих стирката и последвай момичето.
Излязох вън. По дяволите! Тя беше с кола! Махнах й, но не ме видя. Мислено се подготвих за дълъг маратон. Хукнах след колата. Имах късмет, че не караше бързо.
Спря пред един блок и влезе. Успях, дойдох навреме! Отидох и погледнах нагоре. Тя живееше на третия или четвъртия етаж. Слава богу имаше асансьор. Качих се с него и я заварих клекнала на земята,търсеше ключовете си. Подадох й ги и й се усмихнах. Тя се зарадва и ми каза нещо, но не я разбрах. Вътрешно много исках да я поканя на кафе. Беше много красива и добра,а аз дори не можех да говоря. Тръгнах си сломен. Би трябвало да се радвам, че направих добро.Но аз исках не само да направя добро, но и да се грижа за някое момиче. Да го обичам. Много ли е?
Прибрах се в квартирата си. Беше малка таванска стая с изглед към града. Имах легло, до него бюро, а срещу тях беше кухнята ми. Малка, но практична. Това бе моят свят!
....
Седмица по-късно!
Обедната ми почивка свърши и се заех да подредя върнатите

преди обяд книги. Забелязах я. Онази млада дама, която си изпусна ключовете. Не можех да сваля очи от нея. Ах, защо не бях нормален?
Тя ме видя. Очите й се разшириха от изненада. Усмихнах й се и тя ми се усмихна. Невероятна е!
След кратък разговор с домакинката тя ме погледна отново. Не й бях безразличен!
След като си тръгна се приближих до бюрото.Взех картона й, който стоеше отгоре и прочетох:
"Александра Филипова Андреева".според егенето бе на 25 години и след месец щеше да ги навърши.Дали да не й направя подарък и да се опитам да се сприятеля с нея.
Внезапно картона бе изтръгнат от ръцете ми.
Погледнах към разгневената жена. Тя посочи ядно с пръст към секциите с книги и аз се махнах от нея. Какво толкова? Харесвам това момиче! Една мисъл обаче ме накара да застина. Ами ако е омъжена, или има гадже? Боже мой, не! Не искам да е омъжена! Искам я само за мен!
На следващия ден всичко тръгна наопаки. Скарах се с майка ми. Тя е властна и иска да работя за нея в ресторантът й. Иска да ме контролира, да ме използва и да хвърля всяка вина върху мен. Писна ми от нея и се изнесох. Тя не можа да го преглътне. Бърсах праха и я проклинах заради обидите й. Не усетих как някой сложи ръка на рамото ми. Беше тя! Александра! Подаде ми чаша с горещ шоколад и ми показа часовникът си.Тя вече бе разбрала за моя недъг. Минаваше 12.Не бях обърнал внимание, че времето за почивка е дошло. Тръгнахме към стаята за персонала и седнахме. Беше донесла топла пица и ми предложи. Отказах. Извади тетрадка и химикал и ми написа:

"Казвам се Алекс. Приятно ми е да се запознаем. Исках да ти благодаря затова, че ми донесе ключовете! "

Усмихнах се широко. Взех химикала и написах.

"На мен също ми е много приятно да се запозная с красиво и мило момиче като Вас! Полъскан съм от вниманието ви! "

"Благодаря за комплимента! От кога работите тук? "

"Моля говорете ми на Ти! Отскоро съм тук! "

"Аз много бих се радвала някой ден да излезем на кафе! "
Едва не си глътнах езика.

"Ще се радвам много! "

Тя се усмихна на отговора ми и прибра тетрадката. Извади от портмонето си визитка и ми я подаде. Погледнах я.
"Д-р Александра Андреева специалист по психотерапия."
Погледнах я изненадано. Тя е лекарка! Красива и млада лекарка!
За миг се сетих дая питам и написах на картона на пицата.

"Омъжена ли си? Гадже имаш ли? "

Тя се засмя и поклати отрицателно глава. Олекна ми. А как исках да чуя смеха й.
Изпратих я се върнах в стаята. Взех парче пица и започнах да ям.
Благодарих на Алекс, че ми оправи настроението.
Ето я новата глава. Харесва ли ви историята?

3.

Алекс.
Минаха два дни от последната ми среща с Мартин. Очаквах да се обади.По-скоро да ми пише кога и къде да се срещнем! Надявах се да го направи!
Телефонът звънна.
-Здравей Санди!
-Здрасти Емиле!
Емил беше един от стажантите, които дежуряха в спешното. Откакто бе назначен на работа не е спрял да ме кани на среща! Ако не беше съвместната ни работа нямаше да му вдигна.
-Свободна ли си наобяд!
-Не! - казах твърдо и бях готова да затворя, когато въпросът му ме вцепени.
-Друг ли си имаш?
-Какво те засяга Емо? - почти извиках.
-Непрекъснато ме отблъскваш!Кой е той? Някой по-тарикат от мен?
Ядосах се и затворих. Какво го интересува личния ми живот? Погледнах към монитора и се опитах да се съсредоточа.
След минути получих есемес. Кълна се, че ако беше от този наглец.... Погледнах екрана и гнева ми се изпари. Беше Мартин.

"Здравей! Дълго мислих дали да ти пиша!Искам да сме приятели, но само ако ти искаш!М."

Срамежлив е!Начина по който пише го показва. Най-вероятно се дължи на неговата неспособност да говори. Няма да е зле да се консултиран със специалиста по уши-нос-гърло, за да обсъдя какви са шансовете му да се оправи.
Прочетох съобщението още веднъж и сформирах отговора си.

"Искам, разбира се!Радвам се, че ми писа! Алекс"

Изчаках да ми пише отново, но не го направи. Реших аз да поема инициативата по време на обедната почивка.

"Не ми писа, затова ти пиша аз! Бих искала да се срещнем и да ми разкажеш повече за себе си! "

"Не исках да те безпокоя! Може да имаш работа!Бих те поканил, но не излизам по заведения и ми е трудно да общувам"

"Но можем да си пишем!"

"Боя се, че ще те отегча! Май не трябваше да ти пиша!"

"Хей почакай! Имам идея! Защо да не ти дойда на гости! "

"У нас???Аз никога досега не съм канил някого!"

"Всяко нещо си има първи път Марти! Е, съгласен ли си?"

"Ами... защо не?"

"Окей! Утре от работа идвам направо при теб! Намислила съм ти изненада!"

"Наистина ли? "

"Да! Ще я видиш утре в шест вечерта! Чао Марти!

"Довиждане Алекс!"

Вкарах телефона в джоба си и тръгнах към павилиончето за сандвич.
Утре вечер ще мога да се видя с него и да го упозная.Вече знам, че е срамежлив и съобразителен. Но исках да науча още.
Спрях пред продавачката и поръчах сандвич с шунка и кашкавал.
-Два сандвича, за моя сметка! - обади се някой зад мен. Обърнах се и видях Емил ухилен до уши.
-Няма ли да престанеш? Не искам да обядвам с теб! - изсъсках.
-Кажи ми защо? - каза нагло той и се приближи. -Нямаш гадже, а никак не си грозна!
Приближи лицето си до моето и аз го бутнах.
-Първият сандвич е готов!-извика жената и аз го взе като й

оставих точната сума. Тръгнах по коридора и Емил викна след мен.
-Ще бъдеш моя, Санди! Повярвай ми!
Влязох в кабинета и заключих. Седнах на стола и си отдъхнах. Апетитът ми изчезна! Как може да има толкова нагли хора?

4.

Мартин.
Тя ще дойде. Утре вечер. Стоях като хипнотизиран и се чудих, истина ли е това или сън.
Жена да иска да се сприятели с мен. Направо не е за вярване. Аз нямах никакви приятели. Никога не съм имал. Ами ако тя ме харесва?
Глупости!
Такива като нея не биха останали незабелязани от мъжете. Тя е красива, умна и с добро сърце. А аз?
Погледнах се в огледалото. Пред мен стоеше един 27 годишен изтерзан мъж. Нямам мускули нито тлъст портфейл. Дори дрехите ми са купени от мама.
Трябва да се стегна! Ако искам да запазя приятелството си с Алекс, трябва да се приведа във вид.
Излязох на пазар и си купих карирана риза от лен и черни джинси. Трябваше да взема и парфюм, но ароматите им бяха доста тежки. Вместо тях си купих одеколон.
А сега вечерята!
Какво да й приготвя? В ресторанта на майка ми научих много рецепти, но незнаех коя да използвам. Затова заложих на сигурно. Ще направя домашна пица. И ще се постарая да я направя перфектна!

От толкова обикаляне по магазините се изморих. Но за първи път съм доволен от себе си! Погледнах часовника. Беше седем. Направих си салата и притоплих кюфтетата в хладилника. Забелязах, че ми бе дошло съобщение. Сигурно е от Алекс, но не беше. От майка ми е.

"Защо не си на линия? Цял ден се опитвам да се свържа с теб! Радвам се, че си решил да използваш парите, които ти преведох! Дано не си ги похарчил за глупости! Утре ще мина да те видя! Лека вечер! "

Не исках да ползвам парите на майка ми, но имаше седмица до превеждането на първата ми заплата. Нямах друг избор.

"Бъди спокойна майко! Купих си дрехи и храна! Като си взема заплатата ще ти ги върна! "

След минута дойде съобщение.

"Защо ще ми ги връщаш? Аз чужд човек ли съм Мартине? Изнесе се от вкъщи без да се обадиш. Отне ми две седмици да науча къде си! Живееш в таванско помещение като плъх. Работиш в някаква Стара библиотека за минимална заплата.
Сърцето ми се къса! "

Пак започна да драматизира. Не искам да живея с нея! Не искам да ми натяква, че ме издържа. Искам да съм самостоятелен!

"Ремонтирах мансардата и е като нова. Печеля добре,не харча пари за цигари и алкохол, а само за храна. Наистина съм доволен! Уморен съм, ще си лягам! "

"Утре ще дойда и ще се уверя, че всичко е наред! Лека нощ! "

Няма отърване! Ще се наложи да си взема почивен ден за да посрещна майка ми и да я убедя, че съм по-добре без нея. А после да се приготвя да посрещна моята приятелка Алекс.
Като се сетих за нея настроението ми се подобри. Гледах телефона и ми се прииска да й напиша, че е най-хубавата жена за мен и че много бих се радвал, ако приятелството ни е начало на нещо по-голямо.
Знам, че няма да се случи, но все пак имах право да мечтая.
Хапнах набързо и си взех книга да чета. Изпънах се на леглото и видях, че имам съобщение. Скочих и взех телефона.

"Изненадата ми е готова! С нетърпение очаквам да дойде утре и да я разгледаме заедно. Лека вечер Марти!

Да я разгледаме?Явно е купила някоя от любимите ми книги! Но откъде знае какво харесвам?
Сигурно ме е проучила!
Незная, но съм убеден в едно! Не съм й безразличен!

Хей, според вас каква е изненадата на Алекс?Ще разберете след Нова година!

5.

Алекс.
Седнах на канапето и отворих пакета който поръчах. В него бяха трите диска с видео уроци за изучаването на езика на глухонемите.
Той може би знае да общува с жестове, а може би не.И в двата случая идеята е много добра.
Извадих диска и включих дивидито. Внезапно на вратата се позвъни. Кой ли е?
Оставих диска върху касичката и отидох да отворя.
-Искаш ли гости? - наглецът Емо стоеше пред вратата ми с букет цветя.
-Какво търсиш тук? - попитах го.
-Идвам ти на гости! - ухили се и ми подаде цветята. -За теб са, скъпа!
-Върви си! Имам работа!
-Моля те, нека поговорим! Ще бъда кратък! Дай ми пет минутки и си тръгвам!
Въздъхнах.
-Влизай!
Той мина и седна на фотьойла до канапето. Погледът му се насочи към дисковете. Взех ги и ги бутнах в чекмеджето, което беше под масата.
-С това ли си губиш времето? Учиш езика на глухонемите! Не е за вярване Алекс! Вместо да разпуснеш в някой спа хотел ти учиш...
-Емо! - прекъснах го. -Полувината от петте минути изтекоха. Казвай каквото ще казваш и си върви!
Постарах се да придам на лицето си по-сериозен вид, та да разбере, че не се шегувам.
-Добре! - въздъхна той. -Ще карам направо! Искам да знам дали има друг мъж в живота ти! Има ли?
Замислих се и казах:
-Да има!

Той замълча и след малко попита:
-Познавам ли го?
-Времето ти изтече Емиле! -тръгнах към вратата, хванах дръжката на бравата и дръпнах.
-До утре! - казах подсещайки го да си тръгне. Той стана и излезе без да каже нищо.
Това не ми харесва.
Затвотих и се върнах на канапето. Дали не сбърках като му казах, че има друг?
Станах и тръгнах към кухнята. Приготвих си за вечеря спагети.Дойде ми съобщение.

"С нетърпение ще очаквам срещата ни. Лека нощ, мила! Мартин."

Усмихнах се и му написах отговор.

"Аз също! Лека нощ, Марти! "

Харесвам го!Вярно че е с недъг, но ако нещата между нас се задълбочат, ще направя всичко възможно Мартин да замине на лечение в Израел. Искам да чуя гласа му.Искам го!
Хей, за много години! Желая ви здраве! Останалото може да се купи направи или забрави.